

Zwitserland terughield. Zelf trad ik alleen als Rector op, toen de moeite van het Rectoraat in zijn aanvang reeds voleind en in zijn einde nog niet gekomen was. En eischt desniettemin goede orde, dat ik althans de overdracht zelf doe, toch kan ik hiertoe niet overgaan, zonder U als pro-Rector dank te hebben betuigd voor wat ge in die qualiteit voor mij deedt, en ik voeg er bij, zonder U als vriend en broeder hier openlijk dank te hebben gezegd voor wat in dagen van weemoedige smart Uw *hart* voor mij geweest is.

En zoo wend ik mij dan tot U, hooggeachte ambtgenoot en zeer gewaardeerde vriend Fabius, aan wien voor den nu ingaanden cursus de rectorale leiding van onze School door het besluit van H.H. Directeuren is opgedragen. Uw taak aan onze School is reeds ongemeen zwaar. Soms deed het beeld van den Atlas mij aan u denken, al zag ik u nooit met gebogen nek. Een geheele faculteit te torschen is in onze dagen van gespecialiseerde studiën een schier neerdrukkende last. En wel is onze hooggeschatte ambtgenoot Woltjer hierin uw lotgenoot, maar gij zijt ontlast geweest, en dan opnieuw den vollen last alleen te moeten dragen, valt zooveel zwaarder. En toch weet ik, dat Gij als Rector, meer en beter dan uw voorganger, in alle beroepsplichten van het Rectoraat zult inleven. Geen ding ten halve te doen, was steeds uw eere. In uw liefde voor onze Universiteit laat Gij u door geen uwer ambtgenooten overtreffen. En al wat de eere van het door ons beleden beginsel hoog kan houden, is U levenstinctuur voor uw hart. En zoo draag ik dan de rectorale waardigheid op u, Hooggeleerde Fabius over.

Salve Rector, iterumque salve!

Worde uw Rectoraat, door uw ambtgenooten toegejuicht, ook door onze studenten met geestdrift begroet, en zij het van Hem, die alleen den zegen schenken kan, gekroond met eere en gedijen. Dat onze School ook onder uw scepter stand houde, dat ze in rijke vrucht opbloeie, dat ze de pinnen harer tente wijder moge uitzetten.

Vivat, floreat, crescat Academia.

IK HEB GEZEGD.